

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Lliurament de la medalla de la
Universitat de València a Ramón
Pelegero Sanchís "Raimon"

Discurs del Sr. Rector Francisco Tomás Vert

València, 14 de desembre de 2009

ACTE DE LLIURAMENT DE LA MEDALLA DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA A RAMÓN PELEGERO SANCHIS “RAIMON”

Excel·lentíssim Senyor Rector de la Universitat Politècnica de València
Excel·lentíssim Senyor Delegat del Govern en la Comunitat Valenciana
Excel·lentíssim Senyor Vicerector de Cultura
Il·lustríssima Senyora Secretària General
Autoritats
Membres de la Comunitat Universitària
Amigues i Amics

Benvolgut Raimon, vull expressar-te la meua felicitació pel teu retrobament amb aquesta universitat, la teua, per mitjà de la medalla que acabem d'atorgar-te. Aquesta felicitació s'estén a totes aquelles persones que han dedicat una part ben dilatada de la seua vida al servei a la societat, tant des del professorat com mitjançant el seu treball en l'administració i els serveis de la Universitat de València.

Ara fa cinquanta anys d'una cançó. Molta gent ha dit la seua per a explicar senyals més o menys certs dels seus orígens, dels orígens de la gent, no de la cançó. Segons Max Aub som d'on estudiarem el batxillerat. Altres veus més líriques asseguren que som i serem sempre del poble aquell on ens enamorarem la primera vegada. Però no sé si algú ha dit mai que som allò que una cançó ha decidit que siguem. Ho dic perquè moltes de les persones que estem ací aquest matí començarem a sentir-nos fa molts anys art i part d'*Al vent*. Una cançó –segons diu la llegenda– que va inventar, l'any 1959, un jove de Xàtiva el nom del qual era aleshores Ramón Pelegero. El jove era estudiant d'aquesta Universitat. Un dia venia a València de paquet en una Vespa. I no sé si pel caràcter descapotable del vehicle o per què, li van vindre al cap les estrofes d'un tema que va acabar convertint-se en una cançó imprescindible per a tots nosaltres.

Resulta difícil entendre aquells anys seixanta del passat segle sense *Al vent*, sense Raimon, sense el seu crit de llibertat i sense els seus silencis. El crit de llibertat era seu, naixia de la seua pròpia collita, de les proximitats afectives i intel·lectuals amb gent com Joan Fuster o Vicent Ventura, per citar dos noms que, com ell aquest matí, van passar per aquest Paranimf per a rebre el nostre homenatge. Els silencis, per contra, no provenien de la seua collita sinó que eren uns altres qui els imposaven. Aquell temps no permetia cap floritura amb altres llenguatges que no foren els complaents amb el poder establert o amb una societat adormida. Per això Raimon hagué de començar cantant els seus versos a l'orella dels seus amics en les tavernes obertes al costat mateix d'aquest edifici. La Vespa, per la seua banda, va anar quedant enrere, i l'estudiant, a poc a poc, va acabar convertint-se en artista. El seient d'una moto donaria pas a un escenari que sense presses anava creixent en alçària sobre l'entusiasme imparable del pati de butaques.

Avui mateix, sense anar més lluny. Aquell jove universitari està ací, entre nosaltres, perquè el temps també es pot canviar amb les cançons. El material que Raimon va fer seu per a canviar un món que no li agradava estava aleshores, i continua estant ara, fet de paraules. De paraules algunes vegades pròpies. O de paraules que altres poetes varen deixar escrites perquè nosaltres les gaudirem. Amb totes elles, amb les paraules pròpies i les alienes, Raimon va anar construint un paisatge que aleshores, fa ja tants anys, era com de relat fantàstic: una mirada crítica sobre un País diferent, expressada aquella mirada en una llengua humiliada, estesa la mateixa mirada sobre un silenci imposat per una dictadura que entenia poc o no res de dissidències de cap classe. Eren les paraules amb què Raimon ordia un “cant alhora cridat i meditatiu”, com escrivia Manuel Sacristán en 1974 en el pròleg a l'edició dels seus poemes i cançons. I des d'aquell crit, des d'aquella meditació que poc tenia d'inactiva, la paraula ens arribava convertida en compromís.

Parle del compromís de Raimon amb el seu País i amb les seues gents. Des del principi va cantar en català. Des del principi ha cantat el que la vida té de novetat i de costum. Des del principi va saber que el crit no és res si no troba un eco en qui l'escolta. Des del principi també va saber que sols no anem enlloc, i que sempre necessitarem companys de viatge perquè la realitat siga una realitat diferent d'aquella que altres, des de la seua altiva i arrogant autoritat excloent, van decidir per a nosaltres.

No ho ha tingut fàcil Raimon en el seu inacabable recorregut pels camins de la cançó i del seu compromís amb l'art i amb la vida. O millor dit: no ho està tenint fàcil Raimon en el viatge que va iniciar fa molts anys pels camins de la cançó i de la seua tasca compromesa amb tantes causes que ell mai no ha donat per perdudes. Però en la seua condició de resistent -i disculpeu el puntet èpic a què obliguen algunes referències- no ha deixat d'aflorar una presència que no va trobar mai el cansament com a rèplica. Sempre ha estat Raimon al peu del canó -i tornen a disculpar, si volen, el to de llenguatge de campanya- i per als qui el seguim des de fa tants anys, haurà de ser la seua cabuda persistència motiu d'agraïment, d'una complicitat entusiasta, d'una entrançable camaraderia.

Per això avui deixem de banda l'admiració de diverses generacions per la seua obra i ens ajuntem en una altra admiració, en una altra gratitud, en un altre reconeixement. Avui estem ací per a dir-li a Raimon que la Universitat de València continua sent la seua casa, potser ara més la seua casa que mai. Per a dir-li que el seu temps i el de la Universitat han recorregut camins i circumstàncies molt semblants. Per a dir-li que des d'aquell viatge amb moto de Xàtiva a València les seues cançons són un territori moral on feliçment ens reconeixem. Per a dir-li, finalment, que aquest matí de dilluns la Universitat de València, i jo en el seu nom, se sent orgullosa de lliurar-li la seua Medalla.

Permeteu-me ara unes paraules per aquells i aquelles als que hem volgut també reconèixer per la seua dedicació al llarg de quaranta anys o més de la seua vida a la Universitat de València, en altres paraules, a la seua universitat.

VNIVERSITAT ID VALÈNCIA
EL RECTOR.

Com sabeu, i no em cansaré de dir-ho, la Universitat la fem entre tots: els i les estudiants, d'una banda, i les persones que hi treballen, docents i personal d'administració i serveis, d'una altra. Per això vull donar-vos les gràcies, una vegada més, a totes i a tots per l'esforç que heu fet al llarg de la vostra vida per tal de millorar la nostra, la vostra Universitat. Ben segur que a hores d'ara recordareu els vostres inicis en una Universitat de València ben diferent a la que ara tenim, amb el sabor agredolç de tots els començaments que, això sí, ho eren amb tota la il·lusion. Estic convençut que aleshores les cançons i els poemes del nostre admirat Raimon penetraven per les vostres oïdes i s'integraven en el vostre cervell, en la vostra memòria, on també conserveu els records dels companys i companyes, alguns dels quals ja no es troben amb nosaltres. Vos encoratje a mantindre la il·lusion i l'esperit de treball dels vostres inicis.

Permeteu-me ara que finalitze el meu parlament adreçant-me de nou a qui hem atorgat la medalla de la Universitat. És aquesta Medalla, benvolgut Raimon, el testimoni més complet del nostre reconeixement. Un reconeixement que volem i hem de fer extensiu a un puny que s'obri als teus noms més imprescindibles, als teus amics que et van acompanyar abans i ja no estan amb nosaltres, als que ara ocupen les cadires principals d'aquest Paranimf. I entre eixes vocacions afectives, la d'Annalisa, la teua companya de sempre, de la vida i de les cançons. Als dos, Raimon i Annalisa, gràcies per la vostra companyia en un dia gran per a nosaltres. I benvinguts de nou a la vostra casa.

Moltes gràcies.